

จากใจผู้เขียน

นิยายเรื่องนี้แต่งขึ้นเพื่อความบันเทิง อาจมีการนำสถานที่จริงที่มีอยู่มาอ้าง หรือกล่าวถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์เพื่อการสร้างบรรยากาศ แต่เหตุการณ์และตัวละครที่ดำเนินในเรื่องเป็นเพียงจินตนาการ จึงไม่สามารถนำไปใช้อ้างอิงในด้านวิชาการหรือใช้เป็นหลักฐานในการกล่าวหาตักเตือนเขียนขึ้นอื่นได้

หากมีสิ่งใดทำให้ขัดข้องหมองใจ ผู้เขียนขอภัยด้วยเจตนาบริสุทธิ์ ขอให้ผู้อ่านปล่อยอารมณ์โลดแล่นไปกับจินตนาการของผู้เขียนเพื่อความบันเทิงทั้งหลายในหนังสือเล่มนี้เพียงอย่างเดียวเถิด

พันหนึ่งเม็ดทราย โดย คาซึ

ภาคที่ห้า : เสียงเพรียกแห่งทราย

บทที่ 1

อรุณรุ่งครั้งที่สามนับจากกลับจากอเล็กซานเดรีย หรือก็คือวันที่
หกที่เจคได้หายไปจากชีวิตของพวกเขา

วันคืนผ่านไปอย่างเงียบเหงา อัลบาฮัดซุสงบและเรียบงายเกินไป
ไม่เหมือนเมื่อตอนคนต่างเผ่ายังอยู่เลย

"...๗/๗..."

เสียงเรียกแผ่วๆ ลอยมาตามลม ทำให้มูสตาฟาซึ่งหลับตาสดมภ์
อยู่บนยอดโดมพระราชวังอัลบาค่อยๆ ลืมตาขึ้น แต่เมื่อสำนึกได้ว่าตัวอยู่
บนที่สูงจึงคิดว่าหุแว่วไปเอง

คิดแล้วเขาจึงปิดเปลือกตาลงอีกครั้งหนึ่งเพื่อทำสมาธิต่อ จะได้มี
คำตอบให้บางเรื่องที่คิดไม่ตกเสียที

นกมารันตัวใหญ่ขนสีน้ำตาลแก่แซมทองบินขึ้นจากยอดหอคอย
ในเสาแห่งหนึ่งนำมองตามมัน จำได้แม่นว่ามันคือเจ้านาซัน นกคึก
ของไฟซาล องค์กรรักษาแห่งอัลบาฮัดซุ เวลานี้ยังเข้าอยู่ ไม่รู้ว่าพระองค์

เสด็จไหน แต่กระบังของเจ้าชายผู้เป็นที่ยึดมั่นของประชาชนคงไม่พ้น
เรื่องงานบ้านงานเมือง

เมื่อก่อนเธออยากเป็นอย่างเขา คือได้รับการเคารพรัก อยากมีสิทธิ์
มีเสียงเทียมนั่น และอยากเป็นที่ยึดมั่น แต่เมื่อเกิดเรื่องเจด...เธอจึงรู้ว่า
ปัญหาของตัวเองยังไม่มีความสำคัญแก่ นับประสาอะไรกับปัญหาของบ้านเมือง
ช่างเถอะ...

ในซาผันหน้ากลับจากห้องฟ้าเมื่อจุดด้ายๆ กลับไปจากคลองจักษุ
ก่อนจะทอดสายตาดูจากหน้าต่างห้องนอนบนพระตำหนักฝ่ายในสู่อุทยาน
อันเต็มไปด้วยไม้ดอกที่เตรียมจะเบ่งบาน

ลมพัดผ่านมาจนดอกไม้ส่ายไหว โยกเป็นจังหวะ
สวยงาม...หากดูเปลี่ยวเหงาหนักเพราะไม่มีผีเสื้อบินเล่นกับมัน
ผีเสื้อหายไปไหนนะ ผีเสื้อสีทองตัวนั้นมันบินหนีไปโดยไม่คิดจะ
เหลียวหลัง ไม่หวังว่าใครจะเหงาบ้าง

มันช่างใจร้ายเหลือเกิน

"องค์หญิงเพคะ"

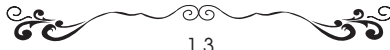
เสียงนางกำนัลที่ดังขึ้นเบื้องหลังทำให้ในซาต้องรีบปาดน้ำตาทิ้ง

"...มีอะไร"

"สุดตำหน่งให้หม่อมฉันมาทูลว่าท่านชายมาฮาลคาชันมาขอเฝ้า
เพคะ"

ในซาสะดุ้งนิดหนึ่งเมื่อฟังคำนางกำนัล ในที่สุดเขาก็มา...มาเพื่อย้ำ
ให้เธอคิดถึงใครอีกคนมากขึ้น หลายวันแล้วที่เจดจากไป ไม่ว่าจะวันคืนจะ
ผ่านไปนานเท่าไร ใจของเธอยังคงร้อนรนกระวนกระวาย พลอยระลึก
ถึงภาพสุดท้ายก่อนเขาไปไม่ยอมปล่อยให้วาง

หลายคืนที่ผ่านมาเธอเอาแต่ฝันถึงเรื่องราวต่างๆ ระหว่างกัน ทั้งที่
ก่อนความสุข ทั้งที่ทำให้ใจหายใจคว่ำ แต่ครั้งตื่นขึ้นมาแล้วรู้ว่ามันเป็น
เพียงฝัน เธอจะร้องไห้อย่างทุกข์ทรมานด้วยความคิดถึงทุกที

ระหว่างก้าวขึ้นสู่ทางเดินมีหลังคาโค้งซึ่งทอดสู่พระราชฐานสำหรับ
รับแขกเมือง ในฮาพซาไว้รับร้อนลงจากพระตำหนักหน้า เร็วจนผ้า
คลุมไหล่สีขาวของเขาบลิ้วสะบัด

"ซาไร เจ้าไม่ได้โดยเสด็จเจ้าพี่รี"

ราชองครักษ์ได้ยินเสียงทักก็ชะงักหันมา ก่อนจะก้าวฉับๆ เข้ามาหา
พอได้ระยะค่อยก้มลงคำนับอย่างรวดเร็ว

"กระหม่อมกำลังจะตามองค์ไพศาลพระเจ้าค่ะ ทรงหนี...เอ้อ..."

เขาก็รีบคำพูดของตน แต่ในฮาหูไวกว่า "หนี? ทำไมเจ้าพี่ต้องหนี ข้า
ไม่เคยเห็นเจ้าพี่หนีใคร"

ซาไรรีบก้มหัวขอพระราชทานอภัย "หามิได้พระเจ้าค่ะ กระหม่อม
หมายความว่า เป็นเพราะทรงไม่ต้องการให้ใครไปด้วย จึงออกไปตามลำพัง
...เอ้อ..."

เจ้าหญิงชมวดคิ้ว ปกติซาไรไม่เคยอีกักเพราะเขาเป็นคนตรง เขา
ไม่เคยโกหกเธอเท่าๆ กับที่ไม่เคยโกหกไพศาล ทว่าตอนนี้เขากำลังลังเล
ผิดวิสัย

"ข้าว่าเจ้าพูดมาเลยดีกว่าว่าทำไมเจ้าพี่ต้องไปไหนคนเดียว ข้ามันใจ
ว่ามันไม่ใช่เรื่องน่าละอาย เพราะหากมันเป็นเรื่องน่าละอาย องค์ไพศาล
ของเจ้าจะไม่ทำ"

ราชองครักษ์หนุ่มฟังพระสุรเสียงกตหนักแล้วยิ่งก้มหน้าต่ำ
"องค์หญิงอย่าเพิ่งกริ้ว ที่กระหม่อมไม่กล้าเล่าเพราะเป็นเรื่องส่วนพระองค์
และกระหม่อมเองยังไม่แน่ใจความจริง จึงได้แต่เฝ้าดูไม่ให้เห็นออกไป
เช่นนี้ตามลำพังพระเจ้าค่ะ คือ...องค์ไพศาลทรงไปมาหาสู่เจ้าหญิงจัสมิน
ได้พักหนึ่งแล้ว"

น่าแปลกใจที่สุด ตลอดเวลาในฮาพซาคิดว่าเจ้าพี่เคืองเจ้าหญิงองค์นั้น
เรื่องปล่อยให้เจคหลุดเข้าไปอยู่ในสถานการณ์อันตรายครั้งนางปีศาจจู่

"เอ้อ...กระหม่อมขอ..."

"อ้อ เจ้ารีบอยู่ ไปเถอะ"

ซาไรหันหลังกลับไปแล้วถึงกับวิ่งไปที่หอคอย ไนฮาเดินต่อ แต่แล้วมี ลมวูบหนึ่งพัดเข้ามาปะทะร่าง หอบเธอลอยขึ้นข้างบนพาข้ามพระราชวัง สู่ไปที่อุทยานใน ครั้นมองลมลูกนั้นให้ชัดๆ จึงรู้ว่าเป็นมาฮาลคาชัน

วูบเดียวทั้งสองคนลงสู่พื้นอุทยานอย่างนุ่มนวลเหมือนกลีบดอกไม้ ต้องลม ทว่าไนฮากระแทกเสียงไล่พรางสะบัดแขนถอยห่าง

"ท่านทำอะไรแบบนี้! เกิดข้าเผลอทำร้ายท่านเพราะนึกว่าเป็นพวก ปีศาจจะว่าไง!"

"คงจะเจ็บตามสมควร องค์กรหญิง...เรื่องนั้นช่างเถอะ ที่ข้ามวันนี้คง รู้นะว่าเพราะอะไร"

ไนฮาอึดอัดเล็กน้อย "ท่านไปหาเจ้าพ่อมาแล้วไม่ใช่หรือ น่าจะถาม เรื่องเข้ามาแล้ว"

"ถาม พระองค์ไม่ชัดที่จะให้เราคบหากัน แต่พระองค์ก็ให้มาถาม ความสมัครใจขององค์กรหญิงด้วย"

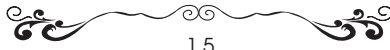
ไนฮานึกภาพพระบิดายามตีพระทัยได้ชัดเจนทีเดียว อันที่จริงแม้ มาฮาลคาชันจะถูกวางประสาทในทีแรก แต่หลังๆ มานี้เขาไม่ทำเช่นนั้น กับเธอ

ความรัก...ช่างแปลกเหลือเกิน สามารถทำให้คนเปลี่ยนไปได้เพียงนี้ เชียว...

"เราคบหากันก่อนก็ได้ ท่านชาย"

คำตอบของเธอทำให้มาฮาลคาชันอมยิ้มอย่างดีใจ ดวงตาสีดำ ประกายทองทอแวววิบับเหมือนแสงดาว "เข้าใจจริงๆ องค์กรหญิง แสดงว่า ระหว่างเพียรหาวิธีถอดของหมั้นข้า ท่านรู้แล้วสินะว่าไม่ควรฆ่าความรัก ของใครอย่างไม่มีดี"

"เปล่า ข้าไม่ได้เรียนรู้อะไรเลยนอกจากไม่อยากทำให้เจ้าพ่อ เสียพระทัย" อีกอย่าง...เพราะเธอให้สัญญากับเจคไว้ว่าจะไม่ตามหา

ความนัยที่ซ่อนอยู่ในหัวข้อนั้น

มาฮาลคาซันค่อยๆ หุบยิ้ม "...แค่นั้นเองหรือ"

"ใช่ แต่ข้าจะคบหากับท่าน...ถึงจะทำเพราะเหตุผลนั้น แต่ข้าก็ได้ทำเรื่องถูกต้องไม่ใช่หรือ"

ถูกของเธอ...ท่านชายพยักหน้ารับ แม้จะดีใจแต่ก็ยังคงฉงนเนื่องจากเวลาไม่กี่วันเธอเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ แรกพบกันเธอดูเด็ก ปากกล้า ครั้งก่อนก็บึ้งบองเอาแต่ใจดุจเดิม แต่ครั้งนี้เธอเป็นผู้ใหญ่ราวคนละคน

"องค์หญิง...ท่านเป็นอะไรหรือเปล่า ดูท่านแปลกไปนะ"

"เปล่านี้"

"ถ้า...ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว เธอเป็นเมื่อท่านไม่ฆ่าความรักข้า ข้าจะถอดกำไลให้" มาฮาลคาซันแบมือ หมายใจจะเห็นของหมั้นของตนลอยออกจากข้อเท้าอีกฝ่าย แต่แล้ว...มันกลับไม่มา

นิ้วชี้ของท่านชายขยับผูกเข้าหากัน หัวใจเขาเร่งจิ้งหะเต้นแรงขึ้นเล็กน้อย

"องค์หญิง กำไล..."

"ข้าถอดได้แล้ว ขอโทษด้วยที่ไม่ได้เก็บเศษเล็กเศษน้อยของมันมา"

"ถอดได้แล้ว?"

"อือ"

คำยืนยันของเธอชัดเจนทุกถ้อย ส่งผลให้สีหน้าของมาฮาลคาซันค่อยๆ เปลี่ยนไป

"ข้าเคยถามองค์หญิงแล้วว่าท่านมีใครหรือไม่..."

"ข้าก็ตอบแล้วว่าข้าไม่มี"

"ลับลับ!" เขาคำราม ทำเอาไฉสาสะดุ้งกับท่าที่อันเปลี่ยนแปลงฉับพลัน

"ท่านดำซ้ำว่าไงนะ"

"ถึงข้าจะเจ็บปวดหากโดนท่านปฏิเสธเพราะมีใคร แต่มันก็ยิ่งเหลือ"

ความทรงจำให้ข้าได้วยพรให้ท่านมีความสุข แต่ท่านโกหกข้าได้อย่างไร
ว่าไม่มีคนรัก ข้าว่าท่านลับลับก็ถูกแล้ว!"

ในสายตาที่โกรธทั้งอายุระคนกัน เกิดมาไม่เคยมีใครตำว่าเธอเช่นนี้
มาก่อน

"ท่านชาย ข้าโกหกที่ไหน ข้าโกหกอะไรท่าน ข้าไม่มีคนรัก จะให้ข้า
ป็นหน้าเป็นตัวบอกท่านหรือว่าข้ามีใคร!"

"ถ้าใจจะถอดได้อย่างไรถ้าท่านไม่ได้ให้คนที่ท่านรักและเขารักท่าน
ถอดให้"

เหมือนโดนน้ำเย็นจัดสาด

ฤทธิ์ร้ายของมันลูกกลม...แผ่ซ่านไปทั่วร่างจนมือไม้ชา ริมฝีปากของ
ไฉนสั่นระริกขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ

"ท่านชาย...ท่านบอกว่าไหนะ...ถ้าใจถอดได้เพราะ..."

ไม่ได้...เธอห้ามตัวเอง จะถามได้อย่างไรในเมื่อให้สัญญาไว้กับเจด
แล้ว

"ไม่! ท่านอย่าบอกข้า! เมื่อกี้ข้าไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น" ไฉนส่ายมือปิด
หูแน่น น้ำตาเอ่อ ภาพเบื้องหน้าพร่าเลือนจนเธอเห็นแต่แวววันที่
ไฉนระริกอยู่ในดวงตาสีฟ้าของเจดยามจากกัน

แสงตะเกียงที่สะท้อนเข้านัยน์ตาสีฟ้าของเขาคู่หนึ่ง...ยังติดตา

มาฮาลคาซันเองก็สับสนเมื่อเห็นท่าทีของไฉน เขารีบพิจารณา
สถานการณ์ตรงหน้าด้วยปัญญาอันเฉียบแหลม ครั้นแล้วภาพลิ่งแวดล้อม
รอบกายของเธอก็ลึ้งไหลออกมาจากความทรงจำราวสายน้ำหลาก

มันมีภาพพระราชวังอัลบา สุลต่านซาราม มุสตาฟา ไฟซาล นาง
ปีศาจงู กระทั่งภาพเหล่านั้นมาสิ้นสุดที่ชาวตะวันตกผู้หนึ่ง

"องค์หญิง ท่านให้คนต่างเผ่าผู้หนึ่งถอดกำไลให้หรือ..."

"อย่าถามข้า"